

C-949/19. sz. ügy

Előzetes döntéshozatal iránti kérelem

A benyújtás napja:

2019. december 31.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Naczelny Sąd Administracyjny (Lengyelország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2019. november 4.

Felperes:

M. A.

Alperes:

Konsul Rzeczypospolitej Polskiej w N.

[omissis]

VÉGZÉS

2019. november 4.

A Naczelny Sąd Administracyjny (legfelsőbb közigazgatási bíróság,
Lengyelország)

[omissis]

[omissis]

az M. A.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (varsói vajdasági közigazgatási
bíróság, Lengyelország)

2019. március 12-i [omissis] keresetet elutasító végzése ellen benyújtott
felülvizsgálati kérelmére vonatkozó ügyben

az M. A.

Lengyel Köztársaság N-i konzulja által

[...] 2018. július [...] napján a vízum kiadását megtagadó határozata ellen benyújtott keresete tárgyában

2019. november 4-én tartott tárgyaláson

a következőképpen határozott:

1. előzetes döntéshozatal céljából az Európai Unió Bírósága elé terjeszti a következő kérdést: úgy kell-e értelmezni a Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény [omissis] 21. cikkének (2a) bekezdését, az Európai Unió Alapjogi Chartájának [omissis] 47. cikkével összefüggésben, hogy harmadik ország állampolgárának, akitől megtagadták a hosszú távú tartózkodásra jogosító vízumot, és aki a Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény 21. cikkének (1) bekezdése alapján nem mozoghat szabadon a többi tagállam területén, biztosítani kell a hatékony bírósági jogorvoslathoz való jogot?
2. [omissis] az ebben az ügyben lefolytatandó eljárást az 1. pontban említett előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés eldöntéséig felfüggeszti. **[eredeti 1. o.]**

INDOKOLÁS

1. Jogi háttér

A jogi háttér a nemzeti vízum kiadását megtagadó konzuli határozattal szembeni eljáráshoz való jogra vonatkozó uniós jogi és nemzeti jogi rendelkezések alkotják.

1.1. Az uniós jogi rendelkezések

Az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 47. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Mindenkinek, akinek az Unió joga által biztosított jogait és szabadságait megsértették, az e cikkben megállapított feltételek mellett joga van a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz.”

A Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény (HL 2000. L 239., 19. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 2. kötet, 9. o.) (a továbbiakban: a Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény) 18. cikke a következőképpen szól:

„(1) A 90 napot meghaladó időtartamú tartózkodásra jogosító vízum (»hosszú távú tartózkodásra jogosító vízum«) olyan nemzeti vízum, amelyet valamely tagállam nemzeti jogszabályainak vagy az uniós jognak megfelelően adott ki. Az ilyen vízumokat az 1683/95/EK tanácsi rendeletben meghatározott egységes formátumban kell kiadni, a vízum típusát a fejlécben feltüntetett »D« betűvel jelölve. A vízumbélyegeket a Közösségi Vízumkódex létrehozásáról szóló, 2009. július 13-i 810/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (vízumkódex) VII. mellékletének irányadó rendelkezései szerint kell kitölteni.

(2) A hosszú távú tartózkodásra jogosító vízum érvényességi ideje legfeljebb egy év. Amennyiben egy tagállam a külföldi számára egy évnél hosszabb idejű tartózkodást engedélyez, a hosszú távú tartózkodásra jogosító vízumot annak lejárta előtt tartózkodási engedéllyel kell felváltani.”

A Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény 21. cikkének (1) bekezdése a következőképpen szól: **[eredeti 2. o.]**

„Azok a külföldiek, akik valamely tagállam által kiadott érvényes tartózkodási engedéllyel rendelkeznek, a tartózkodási engedély és érvényes úti okmány birtokában bármely 180 napos időszakban 90 napig szabadon mozoghatnak a többi tagállam területén, feltéve, hogy megfelelnek a személyek határátlépésére irányadó szabályok közösségi kódexének (Schengeni határellenőrzési kódex) létrehozásáról szóló, 2006. március 15-i 562/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 5. cikke (1) bekezdésének a), c) és e) pontjában említett beutazási feltételeknek, és nem szerepelnek az érintett tagállam figyelmeztető jelzésekről vezetett nemzeti listáján.”

A Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény 21. cikkének (2a) bekezdése a következőket írja elő:

„Az (1) bekezdésben megállapított szabad mozgáshoz való jog azokra a külföldiekre is alkalmazandó, akik valamely tagállam által a 18. cikk szerint kiadott érvényes, hosszú távú tartózkodásra jogosító vízummal rendelkeznek.”

1.2. A nemzeti (lengyel) jogi rendelkezések

Ustawa z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (a külföldiek jogállásáról szóló, 2013. december 12-i törvény) (Dz.U. 2018., 2094. tétel, módosításokkal együtt, a továbbiakban: a külföldiek jogállásáról szóló törvény) 75. cikke következőképpen rendelkezik:

„(1) A nemzeti vízum kiadását határozatban kell megtagadni.

(2) A nemzeti vízum kiadásának megtagadásáról szóló határozatot formanyomtatványon kell közölni.”

A külföldiek jogállásáról szóló törvény 76. cikke következőképpen rendelkezik:

„(1) A schengeni vagy nemzeti vízum kiadásának megtagadása esetén amennyiben: 1) a konzul hozta a határozatot, az ügy e hatóság általi újbóli megvizsgálása kérhető; [...]”

Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (közigazgatási perrendtartásról szóló, 2002. augusztus 30-i törvény) Dz.U., 2018, 1302. tétel, későbbi módosításokkal együtt, a továbbiakban: a közigazgatási perrendtartásról szóló törvény) 5. cikke a következőket írja elő:

„A közigazgatási bíróságok nem rendelkeznek hatáskörrel az alábbi eljárásokban: [...]”

4) a konzulok általi vízumkiadás; ez nem vonatkozik: **[eredeti 3. o.]**

a) a Közösségi Vízumkódex (vízumkódex) létrehozásáról szóló, 2009. július 13-i 810/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2009. L 243., 1. o., helyesbítés: HL 2018. L 284., 38. o.; és későbbi módosításai) 2. cikkének 2–5. pontja szerinti vízumokra,

b) az Európai Unió valamely tagállama, az Európai Szabadkereskedelmi Társulás (EFTA) valamely, az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodásban részes tagállama vagy a Svájci Államszövetség állampolgárának az ustawa z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (az Európai Unió tagállamai állampolgárainak és családtagjainak a Lengyel Köztársaságba történő beutazásáról, tartózkodásáról és a Lengyel Köztársaságból történő kiutazásáról szóló, 2006. július 14-i törvény) (Dz.U. 2017., 900. tétel, valamint 2018., 650. tétel) 2. cikkének 4. pontja szerinti családtagjainak minősülő külföldieknek kiadott vízumokra.

[...]”.

A közigazgatási perrendtartásról szóló törvény 58. cikke 1. §-ának (1) bekezdése szerint: „A bíróság elutasítja a keresetet: ha az ügy nem tartozik a közigazgatási bíróság hatáskörébe [...]”.

2. A tényállás

2.1. A konzul előtti eljárás

M. A. (a továbbiakban: felperes) 2018. július [...] napján nemzeti vízum kiadása iránti kérelmet terjesztett a Lengyel Köztársaság konzulja (a továbbiakban: konzul) elé, annak érdekében, hogy Lengyelországban kétéves mesterképzésen vehessen részt. A konzul 2018. július [...] -i határozatával megtagadta a nemzeti vízum kiadását. A felperes újbóli megvizsgálás iránti kérelmének elbírálását követően a konzul 2018 július [...] napján a tervezett tartózkodás céljára vagy

körülményeire vonatkozó indokolás hiánya miatt ismét megtagadta a vízum kiadását.

2.2. A közigazgatási bíróságok előtti eljárás

2.2.1. A felperes a Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (varsói vajdasági közigazgatási bíróság) (elsőfokú bíróság) előtt keresetet indított a konzul nemzeti vízum kiadását megtagadó határozatával szemben. A közigazgatási bíróság előtti, e határozattal szembeni keresetindítás indokolásaképpen a felperes többek között az Európai Unió Bíróságának 2017. december 13-i El Hassani ítéletére (C-403/16, ECLI EU:C:2017:960) hivatkozott. A felperes úgy vélte, hogy az ítélet rendelkező része **[eredeti 4. o.]** a szóban forgó ügyben is alkalmazható, mivel a jelen ügy ténybeli és jogi elemei hasonlóak.

Ellenkérelmében a konzul a kereset elutasítását kérte a közigazgatási bíróság hatáskörének hiányára hivatkozva.

2.2.2. Az elsőfokú bíróság a 2019. március 12-i végzésével [omissis] elutasította a keresetet.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az ügy nem tartozik a közigazgatási bíróság hatáskörébe. Az elsőfokú bíróság a közigazgatási perrendtartásról szóló törvénynek a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában hatályos változata 5. cikkének 4. pontjára hivatkozva megállapította, hogy a nemzeti vízum kiadását megtagadó határozat nem tartozik az e rendelkezésben felsorolt kivételek közé, és ezért nem képezheti közigazgatási bíróság általi felülvizsgálat tárgyát. A keresetben hivatkozott 2017. december 13-i El Hassani ítélet (C-403/16) tekintetében a bíróság megállapította, hogy az a schengeni vízumra vonatkozik, míg a jelen ügyben a felperes a nemzeti jognak megfelelően kiállított nemzeti vízum kiadása iránti kérelmet terjesztett elő.

2.2.3. A fentiekben említett végzés ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmében a felperes az eljárási szabály, vagyis a közigazgatási perrendtartásról szóló törvény 58. cikke 1. §-a 1. pontjának az ügy kimenetelére esetlegesen hatással lévő megsértésére hivatkozik, amennyiben a bíróság tévesen ítélte úgy, hogy a konzul nemzeti vízum kiadását megtagadó határozata nem képezi bírósági felülvizsgálat tárgyát, következésképpen indokolatlanul utasította el a konzul határozatával szemben benyújtott keresetet. Ugyanakkor a felperes jelezte, hogy az ezzel kapcsolatos kétségek szükségessé teszik az Európai Unió Bíróságának döntését.

2.2.4. Felülvizsgálati ellenkérelmében a konzul a közigazgatási perrendtartásról szóló törvény 5. cikke 4. pontjának megfelelően a felülvizsgálati kérelem elutasítását kérte, amely rendelkezés a Bíróság C-403/16. sz. El Hassani ügyben hozott ítéletét figyelembe vevő módosítását követően kereset közigazgatási bíróság előtti előterjesztését csak a schengeni vízum kiadásának megtagadása esetében teszi lehetővé, nemzeti vízum kiadásának megtagadása esetében nem. A konzul hangsúlyozta, hogy a vízumkódex rendelkezései nem alkalmazandók a nemzeti vízumokra, amelyek kiadására vonatkozó eljárását a nemzeti jog

határozza meg. A Naczelny Sąd Administracyjny (legfelsőbb közigazgatási bíróság) [omissis] 2014. január 22-i ítéletére hivatkozva jelezte, hogy e két jogintézményt nem szabad összetéveszteni. A vízumkódex 32. cikkének (3) bekezdésében említett, vízumkiadást megtagadó határozatot tehát kizárólag a vízumkódex értelmében vett vízumkiadást megtagadó határozatnak kell tekinteni. Ez az értelmezés összhangban van a Bíróság ítélezési gyakorlatával. X és X ítéletében [eredeti 5. o.] (C-638/16 PPU, ECLI:EU:C:2017:173, 40–47. pont) a Bíróság megállapította, hogy mivel az uniós jogalkotó mindeddig nem fogadott el semmilyen jogi aktust az Európai Unió működéséről szóló szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) 79. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján a harmadik országbeli állampolgárok számára huzamos tartózkodásra jogosító vízumok vagy tartózkodási engedélyek tagállamok által humanitárius okokból történő kiadásának feltételeit illetően, az alapügy tárgyát képező kérelmek egyedül a nemzeti jog hatálya alá tartoznak. Az alapügy tárgyát képező helyzetre így nem az uniós jog rendelkezései vonatkoznak.

3. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés indokolása

3.1. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés elfogadhatósága

Az NSA (legfelsőbb közigazgatási bíróság) olyan nemzeti bíróság, amelynek határozatai ellen az EUMSZ 267. cikk harmadik mondata értelmében a lengyel jog alapján nincs jogorvoslati lehetőség. A jogkérdés előterjesztésének indoka az uniós jog helyes értelmezése tekintetében fennálló kétség, amelyet a nemzeti bíróság előtt folyamatban lévő jogvita helyes eldöntése előtt el kell oszlatni.

3.2. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés indokolása

3.2.1. Az ustawa z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (a közigazgatási eljárásról szóló, 1960. június 14-i törvénykönyv) (Dz.U., 2018, 2096. tétel, későbbi módosításokkal együtt, a továbbiakban: a közigazgatási eljárásról szóló törvénykönyv) 3. cikke 2. §-ának 4. pontja szerint eltérő rendelkezés hiányában e törvénykönyv rendelkezései nem vonatkoznak a lengyel diplomáciai és konzuli képviseletek hatáskörébe tartozó ügyekre. A konzul előtt zajló, nemzeti vízum kiadására vonatkozó eljárást az ustawa z dnia 25 czerwca 2015 r. Prawo konsularne (a 2015. június 25-i konzuli törvény) (Dz.U. 2017, 1545. tétel, későbbi módosításokkal együtt, a továbbiakban: konzuli törvény) rendelkezései szerint folytatták le. A konzuli törvény 88. cikke úgy rendelkezik, hogy a konzul határozatával szemben az ügyfél a felettes szervhez nyújthat be fellebbezést, e törvény 94. cikke értelmében pedig a külön jogszabályban meghatározott esetekben az ügyfél az ügy konzul általi újbóli megvizsgálását kérheti; a kérelmet a határozat ügyfél részére történő kézbesítésének napjától számított 14 napon belül kell benyújtani. Ilyen különös rendelkezést tartalmaz a külföldiek jogállásáról szóló törvény, amelynek 76. cikke (1) bekezdésének 1. pontja úgy rendelkezik, hogy schengeni vagy nemzeti vízum kiadásának megtagadása esetén, amennyiben a konzul hozta a határozatot, az ügy e hatóság

általi újbóli megvizsgálása kérhető. A konzul az ügy újbóli megvizsgálását követően jogerős határozatot hoz, amely **[eredeti 6. o.]** más közigazgatási szerv előtt, nemzeti vízum esetében pedig bíróság előtt nem támadható meg.

3.2.2.A jelen ügyben a közigazgatási perrendtartásról szóló törvény 5. cikkének 4. pontja – amely szerint a közigazgatási bíróságok nem rendelkeznek hatáskörrel a konzulok általi vízumkiadás tekintetében – kizárta a bírósági felülvizsgálatot. A törvény e tekintetben kivételeket tartalmaz.

A közigazgatási perrendtartásról szóló törvény 5. cikkének 4b. pontjából kitűnik, hogy a vízum kiadását megtagadó konzuli határozatot azok a külföldiek indíthatnak keresetet közigazgatási bíróság előtt, akik az Európai Unió, az Európai Szabadkereskedelmi Társulás (EFTA), vagy az Európai Gazdasági Térségről szóló megállapodásban részes tagállam, illetve a Svájci Államszövetség állampolgárának a Lengyel Köztársaságba történő beutazásról szóló törvény 2. cikkének 4. pontja értelmében vett családtagjának minősülnek.

A Bíróság El Hassani ügyben 2018. december 13-án hozott ítéletére tekintettel 2019. március 4-én hatályba lépett a közigazgatási perrendtartásról szóló törvény 5. cikkének 4a. pontja, amely akkor is biztosítja a bírósági jogorvoslatot, ha a konzul határozata a vízumkódex 2. cikkének 2–5. pontjában szabályozott vízumra, azaz a schengeni vízumra vonatkozik.

E módosítás azonban nem alkalmazható az alapügyben szóban forgó megtagadó határozatra. A konzulnak a külföldi állampolgár számára a nemzeti (hosszú távú tartózkodásra jogosító) vízum kiadását megtagadó határozata a nemzeti jogszabályok értelmében nem képezheti bírósági felülvizsgálat tárgyát.

3.2.3.A kérdést előterjesztő bíróság szerint az uniós jogból eredő iránymutatások figyelembevételével kell értékelni azt a kérdést, hogy a közigazgatási bírósági eljárásokban ki lehet-e zárni az ilyen megtagadó határozat bíróság előtti eljárásban történő megtámadását.

A kérdést előterjesztő bíróság azonban nem biztos abban, hogy az uniós jog a nemzeti (hosszú távú tartózkodásra jogosító) vízumok tekintetében is a fent hivatkozott El Hassani ügyben hozott ítélet alapján a schengeni vízumok tekintetében megállapítottal azonos védelmi szintet ír-e elő.

Ez a kétség mindenekelőtt abból ered, hogy az uniós jog eltérően szabályozza a külföldi állampolgárt a különböző típusú vízumok kiadását megtagadó határozatok megtámadása tekintetében megillető lehetőségeket. Amint az El Hassani ügyben hozott ítéletből következik, a vízum kiadását véglegesen megtagadó határozat ügyében a bírósághoz fordulás lehetőségének a nemzeti jogban történő biztosítása **[eredeti 7. o.]** a Charta 47. cikkében meghatározott hatékony bírói jogvédelem elvéből ered. A Bíróság kifejezetten kimondta, hogy a Charta alkalmazandó akkor, ha valamely tagállam a vízumkódex 32. cikkének (1) bekezdése értelmében a vízumkiadást megtagadó határozatot hoz.

A hosszú távú tartózkodásra jogosító vízumok kiadására irányuló eljárást, a schengeni vízumoktól eltérően, nem szabályozta uniós jogi aktus. A Bíróság egyértelműen kimondta, hogy mivel az uniós szervek nem fogadtak el kötelező erejű jogi aktusokat az EUSZ 79. cikk (2) bekezdésének a) pontja alapján, a tagállamok állampolgárai számára huzamos tartózkodásra jogosító vízumok vagy tartózkodási engedélyek humanitárius okokból történő kiadása iránti kérelmek elbírálásakor a nemzeti jogot kell alkalmazni (lásd a fent hivatkozott X és X ügyben hozott ítélet 44. pontját).

A Bíróság által kifejtett álláspont azonban a kérdést előterjesztő bíróság szerint nem ad egyértelmű választ az azzal kapcsolatos kétségekre, hogy a nemzeti vízumok tekintetében megengedhető-e a Charta 47. cikkéből eredő bírói jogvédelem betartásának mellőzése.

3.3 A kérdést előterjesztő bíróság kétségeinek indokai

3.3.1. A kérdést előterjesztő bíróságnak a Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény 21. cikke (2a) bekezdésének a Charta 47. cikkének első bekezdésével összefüggésben való értelmezése során kétségei támadtak azzal kapcsolatban, hogy ez a rendelkezés biztosítja-e a hatékony bírósági jogorvoslathoz való jogot a nemzeti vízum kiadásának konzul általi megtagadása esetén. A Charta 45. cikkének (1) bekezdése értelmében a tagállamok területén jogszerűen tartózkodó harmadik országbeli állampolgároknak is biztosítható a mozgás szabadsága. Ezt a jogot a Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény 21. cikkének (2a) bekezdése az érvényes, hosszú távú tartózkodásra jogosító vízummal rendelkező személyeknek is biztosítja. A Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény a schengeni vívmányok részét képezi, és alanyi jogokat keletkeztet. A szabad mozgáshoz való jog gyakorlásának feltétele a hosszú távú tartózkodásra jogosító vízum megszerzése. A hosszú távú tartózkodásra jogosító vízum kiadását megtagadó határozat következtében nem gyakorolható a schengeni térség államaiban való szabad mozgáshoz való, uniós jogból eredő jog. A Charta 47. cikkének első bekezdése értelmében ugyanakkor mindenkinek, akinek az Unió joga által biztosított jogait és szabadságait megsértették, joga van a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz. **[eredeti 8. o.]**

3.3.2. A tagállamok a hatékony bírói jogvédelem elvének keretében kötelesek biztosítani a jogalanyok uniós jogból eredő jogainak védelmét, beleértve az igazságszolgáltatáshoz való hatékony hozzáféréshez való jogot is, ugyanakkor tiszteletben kell tartaniuk a tagállamok eljárási (intézményi) autonómiájának elvét. A tagállamok eljárási autonómiáját úgy kell értelmezni, mint a tagállamok azon hatáskörét, hogy az uniós jogra alapított követelések elbírálására szolgáló bíróságok hatáskörét és (bírósági) eljárások jellemzőit az egyenértékűség és a tényleges érvényesülés elvének tiszteletben tartása mellett szabályozzák (lásd: a Bíróság 1976. december 16-i Rewe ítélete, 33/76, ECLI:EU:C:1976:188, és Comet ítélete, 45/76, ECLI:EU:C:1976:191). Az uniós jogból eredő jogok védelmével kapcsolatos szabályok és eljárások meghatározásában a tagállamokat

megillető mozgástér terjedelmét ezenkívül a Charta 47. cikke első bekezdésének tiszteletben tartására vonatkozó kötelezettség is érinti. A védelmi szint meghatározása során figyelembe kell venni a Bíróság megállapításait, amelyek szerint a hatékony bírói jogvédelem elve olyan általános uniós jogelv, amely a tagállamok közös alkotmányos hagyományából ered, és amely elv az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény 6. cikke (tisztességes tárgyaláshoz való jog) és 13. cikke (hatékony jogorvoslathoz való jog) alapján oltalmat élvez (lásd: a Bíróság 2007. március 13-i Unibet ítélete, C-432/05, ECLI:EU:C:2007:163, 37. pont). Amint az az El Hassani ítéletből (C-403/16) kitűnik, a Charta 47. cikkében előírt hatékony bírói jogvédelem elve tiszteletben tartásának kötelezettsége a schengeni vízum kiadását megtagadó határozattal szembeni, nemzeti bíróság előtti jogorvoslati lehetőségre vonatkozó eljárási szabályokra is kiterjed.

A Charta 47. cikke tiszteletben tartásának kötelezettségét a jelen ügyben a Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény 21. cikkének (2a) bekezdése igazolhatja, amely biztosítja a hosszú távú tartózkodásra jogosító (nemzeti) vízummal rendelkező külföldiek szabad mozgáshoz való jogát. A nemzeti vízum az egyik lehetséges olyan intézkedés, amely lehetővé teszi a külföldi számára a szabad mozgáshoz való jog gyakorlását, és ilyen értelemben nem tér el lényegesen attól, ahogyan e jogosultság a harmadik országbeli állampolgár számára kiállított schengeni vízum alapján gyakorolható. A nemzeti és a schengeni vízumok kiállítási szabályainak, feltételeinek és eljárásának egyes szempontjai között fennálló különbségek a kérdést előterjesztő bíróság szerint nem változtatnak azon, hogy a vízumok e két típusa a külföldi állampolgár ugyanazon, uniós jogból eredő jogának gyakorlására vonatkozik. Az tehát, hogy a nemzeti vízum kiadását megtagadó végleges határozatot **[eredeti 9. o.]** nem lehet bíróság előtt megtámadni, sértheti az uniós jogot, különösen a Charta 47. cikkének első bekezdésében meghatározott, bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz való jogot. Ez arra utal, hogy a jogi védelem szintje a külföldi állampolgár által kért vízum típusától függ, jóllehet a vízum bármely típusa feljogosít a tagállamok területén való szabad mozgásra. A kérdést előterjesztő bíróságnak tehát kétségei merülnek fel azzal kapcsolatban, hogy ez nem vezet-e a nemzeti vízumokat kérelmező harmadik országbeli állampolgárok hátrányos megkülönböztetéséhez.

A kérdést előterjesztő bíróság értékelése szerint az uniós jogból eredő jogok megfelelő bírói védelme biztosításának fentiekben említett szükségessége alapján lehet azzal érvelni, hogy a nemzeti vízum iránti kérelmet megtagadó határozat meghozatala esetén a védelem hasonló szintjét kell biztosítani.

A nemzeti bíróság szerint azonban nem biztos, hogy ez az álláspont helyes, mivel a schengeni és a nemzeti vízumok kiadására vonatkozó eljárási szabályok között jelentős különbségek vannak.

4. A nemzeti bíróság álláspontja

A nemzeti bíróság szerint a Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény Charta 47. cikkének első bekezdésével összefüggésben értelmezett 21. cikke (2a) bekezdésének szövege annak szükségességét látszik alátámasztani, hogy a nemzeti vízumot kérelmező külföldi számára biztosítani kell a megtagadó határozattal szemben a hatáskörrel rendelkező bíróság előtti jogorvoslat lehetőségét.

Mivel azonban a Bíróság ítélkezési gyakorlata nem egyértelmű ebben kérdésben, a kérdést előterjesztő bíróságnak – az hivatkozott álláspontja helytállóságának megállapításához – választ kell kapnia a jelen végzésben megfogalmazott előzetes döntéshozatali kérdésre.

5. Összefoglalás

A Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény 21. cikke (2a) bekezdésének a Charta 47. cikkének első bekezdésével összefüggésben történő értelmezésével kapcsolatban felmerült fenti kétségek indokolják előzetes döntéshozatal iránti kérelemnek a Bíróság elé terjesztését az EUMSZ 267. cikk harmadik mondata alapján. A fenti rendelkezések helyes értelmezése határozza meg, hogy vizsgálható-e a felülvizsgálati kérelem jogalapja, amely a közigazgatási perrendtartásról szóló törvény 58. cikke 1. §-a 1. pontjának megsértésére vonatkozik. Ennélfogva **[eredeti 10. o.]** a nemzeti bíróság előtt folyamatban lévő jogvita eldöntéséhez nélkülözhetetlen az előzetes döntéshozatalra utalás.

6. A közigazgatási bíróság előtti eljárás felfüggesztése

[omissis]